

mindre end 32 Medlemmer ikke deltog i denne „enstemmige“ Afstemning. Det være nok om dette Punkt.

Jeg gaar over til et andet Punkt, hvori det ærede Mindretal udtaler sig om, at i det kirkelige Udvalg viste det sig, at der kun var 17 Stemmer for det valgfrie Ægteskab, saaledes som Flertallet foreslaar, hvorimod der var 13 derimod, og derefter tilføjer Mindretallet lidt satirisk eller ironisk, at derfor kan det saa godt forstaa, at Behandlingen i det kirkelige Udvalg blev „lidt af en Skuffelse for Flertallet“. Jeg tror, at Mindretallet her har, jeg vil ikke bruge et stærkt Ord og sige: gjort sig skyldigt i en Tilsnigelse, men taget ikke lidt fejl. Naar Flertallet har udtalt, at Behandlingen i det kirkelige Udvalg blev lidt af en Skuffelse, var det ikke af den af Mindretallet anførte Grund, at der kun var 17 Stemmer for det samme Forslag, som Flertallet stiller. Nej, Flertallet siger udtrykkeligt, hvorfor det var lidt af en Skuffelse, og med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse et Par Ord derom, som findes i Betænkningen: „Det tør vel nok siges, at Resultatet af denne Behandling fra mange Sider imødesaas med ikke ringe Forventninger, og det tør vel ogsaa siges, at nu, da dette foreligger i den Lovforslaget vedføjede Betænkning, er Hovedindtrykket af denne Behandling nærmest blevet lidt af en Skuffelse“ — hvorfor, nu kommer det — „thi nægtes kan det neppe, at denne hverken har kastet noget nyt eller klart Lys over det saa omstridte Forhold eller bragt noget nævneværdigt positivt Bidrag til Spørgsmaalets virkelige Løsning.“ Derfor blev det for Flertallet lidt af en Skuffelse og ikke — det siges der heller ikke et Ord om —, fordi der kun var saa og saa mange Stemmer for det samme Forslag, som Flertallet nu stiller. — Jeg skal ikke gaa videre hermed. Blot maa jeg sige, at det kun er en Retorsion — som jeg troede, jeg kunde have afholdt mig fra —, fordi den ærede Ordfører for Mindretallet har trevlet lidt op af Flertallets Udtalelser.

Det var mig en stor Glæde at høre det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) udtale sig, som han gjorde i Dag. Han udtalte straks i Begyndelsen af sit Foredrag og gentog det i Slutningen — og det er især det sidste Ord, man skal lægge Mærke til, siger manovre hos os — at han godt kunde gaa med til Flertallets Forslag og i det hele taget fandt det rimeligt, men at han ikke havde

sluttet sig til det, fordi han ingen Tro havde paa, at Sagen kunde føres til Ende i denne Samling. Det har været mig en stor Tilfredsstillelse, og jeg tror ogsaa, mine ærede Kolleger af Flertallet ere glade ved disse Udtalelser, for hvilke jeg bringer det ærede Medlem en Tak.

Jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet, at denne Sag var saa uddebatteret, at det neppe vilde være muligt at finde ny Synspunkter, som med Nytte kunde drages frem ved nærværende Behandling. Ved en ren Tilfældighed har jeg dog senere opdaget, at der muligvis var et saadant nyt Synspunkt. Jeg har nemlig ved, at mit Blik ganske tilfældigt strejfedes et foran mig liggende Lovforslag, Forslag til Lov om Køb, som den højtærede Justitsminister nylig har fremsat for os, faaet en Tanke, som jeg mener bør drages frem, eller som i alt Fald fortjente at tangeres. Det nævnte Lovforslag er jo nemlig Frugten af en Bestræbelse, der i mange Aar med stor Kraft har været udfoldet, for paa vigtige Omraader at tilvejebringe Ensartethed i de skandinaviske Landes Lovgivning. Der arbejdes stadig med stor Iver derpaa, og det har sikkert mange af vore Landsmænds Sympati, at man saaledes søger at naa til et Fællesskab i Lovgivning med Norge og Sverige. Jeg tør vel antage, at ikke mindst den højtærede Justitsminister nærer en saadan Sympati. Men hvis det nu er saa, er det da ikke underligt, ganske underligt, at man samtidig hermed paa egen Haand søger at indføre en Ægteskabslovgivning, der er splittende overfor den nævnte Bestræbelse, idet den ganske fjerner os fra den Ordning, der nu er fælles for alle tre Lande, thi jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at baade i Norge og i Sverige er der ligesom hidtil hos os den frieste Adgang til at stifte sit Ægteskab retsgyldigt ad kirkelig Vej, men det er det, der nu her ved Tvangsbud skal umuliggøres. Jeg tror, at blandt de mange andre Betæneligheder, der ere fremkomne imod det foreliggende Lovforslag, er det ogsaa noget, der fortjener Overvejelse, at vi her paa dette enkelte Omraade stille os paa et ganske andet Standpunkt end i den almindelige Lovgivning, som vi søge at gøre fælles for hele Skandinavien. Jeg har ikke kunnet modstaa Fristelsen til at bringe denne øjeblikkelige Tanke frem.

S. Jensen: Jeg skal modstaa Fristelsen til at indlade mig paa en længere Debat med den ærede Ordfører, saa meget